

„Kam? No... Snad na pusu, ne?“

„No ne! A co bys udělal pak? Můžeš všechno. Jako by tu Eliana nebyla – klidně si ji odmysli. Je tady jenom její tělo.“ Dramaticky vykulila oči.

„Jenom tělo?“ polkl jsem naprázdno.

„Tělo bez duše.“

„Hm,“ vylezlo ze mě. Ta představa mě vzrušila, ale přiznat, co bych s tím tělem dělal, to jsem nemohl.

„Hm?“ opáčila Eliana. „Jaký hm? Ty na to řekneš jen hm?“

„Ne,“ zajíkl jsem se. „Nejen to. Asi bych si tě – teda to tělo... Asi bych ho...“

„Co?!?!“ zavřeštěla s tváří v dlaních. Ucítil jsem z jejího dechu mentol a nikotin.

„Asi bych ho svlíknul donaha.“

„Úžasný,“ zatřepala hlavou. Zdálo se mi, že ztrácí trpělivost. „Tak proč jsi to ještě neudělal?“

Teprve teď jsem měl jistotu, že smím. Vzal jsem ji za lem černého trika, naráz jí ho vytáhl nahoru a ona ochotně zvedla ruce. Najednou byla do pasu nahá. Ale hlava jí uvízla v triku.

„Bu, bu, bu!“ dusila se uvnitř smíchem. Zkřížila ruce na hrudi a semkla nohy.

Nemohl jsem odtrhnout oči od těch drobných, dokonale kulatých prsou, jejichž bradavky tmavě prosvítaly mezi bílými prsty.

„Nezeptáš se mě, co bych udělal teď?“ hlesl jsem.

Přetáhla si triko přes hlavu. „Já se na to radši kouknu,“ zašeptala.

Nahmatal jsem jí na levém boku zip a rozepnul ho. Stoupla si a sukň se svezla na zem.

Pod punčochovými kalhotami byla nahá. Sedla si a mírně roztáhla nohy. Zavřela oči.

„Nemusíš je vůbec stahovat,“ řekla.

To mě vyvedlo z míry. „Nestahovat? Ale přece ti to nezničím.“

Zavrtěla hlavou. „Hodnej kocourek... nechce mi je podrápat. Ale já tak hodná nejsem, víš?“ Otevřela oči a zabodla pohled přímo mezi mé nohy.

Konečně mi to zapálilo.

Sklonil jsem se k ní, zaryl nehty do té pavučinové tkaniny a udělal v ní velkou oválnou díru.

Eliana teď vypadala jako šlapka.

Dívala se na to naděleně nešťastně. „V rozkroku...“ hlesla. „Tams měl trhat.“

To už mi taky došlo. Jenomže ona teď semkla nohy k sobě, už se to nedalo provést ani dodatečně. V oválném otvoru nad levým kolenem se krásně vydouvala nahá kůže a svítila ven jako neon.

Políbil jsem Elianu na krk. „Vlastně už nemám náladu,“ řekla a přešla ke krbu.

Pochopil jsem, že mám jít. Navlékl jsem si ponožky, zatímco ona vklouzla zpátky do sukňe a do trika. Když byla oblečená, přistoupila k oknu. Ale hned od něj zase couvla.

„Znáš toho chlapa?“ zeptala se a ukázala ven. „Rychle, než bude pryč.“

Vrhl jsem se k ní.

Pod stříškou zastávky autobusu na druhé straně ulice stál nějaký muž v baloňáku. Autobus právě odjížděl, jiný tudy nejezdil, ale on nenaskočil. U vývěsky s jízdním řádem se předklonil, chvíli po ní přejížděl prstem. Pak vytočil hlavu do strany a zahleděl se přímo na nás. Jeho tvář nebyla ničím výjimečná. Bude se těžko pamatovat. Jen co zjistil, že na něj civíme s otevřenými ústy, rozhlédl se na obě strany a vběhl do vozovky. V tu chvíli se venku zablesklo. Z ničeho nic. Oslepilo mě to. Když jsem si protřel oči, muž byl ten tam. Kouknul jsem po Elianě. Tvářila se vyplašeně, ukazovák a prostředník na obou rukou měla překřížené. Čekali jsme, až od domovních dveří zadrnčí zvonek. Neozval se.

Jemně jsem obrátil Elianu k sobě. Mračila se.

„On tě sleduje?“ zeptal jsem se.

„Asi jo. Asi mě sledoval.“

„Jak dlouho?“

„Pokaždý je to někdo jinej. I ženský. Myslím, že to začalo po posledním zasedání. Někdo se mi v kanceláři hrabal v počítači. Na ploše obrazovky je všechno, co předtím, ale přeskupilo se to. Samo od sebe.“ Posadili jsme se. Nalil jsem oběma panáka.

„To je kvůli tomu článku. Já věděl, že z toho bude průser.“

„Myslíš ten o lobbingu? Máme přece svobodu slova.“

„Ale tys pírům vynadala do kurev.“

„Do prodejnejch prostitutů.“

„To máš prašř jako uhoř. Jako Konzerva takhle psát nemůžeš, řežeš si pod sebou větev.“

„Jak můžeš takhle mluvit? To jseš Sociálka?“

„Když jsem s tebou, připadám si jako ultrakonzerva.“

„Když jsem s tebou, připadám si... strašně stará.“

„To *já* jsem tady starej! Kdybys byla stará ty, měla bys rozum a nepsala takový články. Srovnávat demokracii s katolickou církví – tos přehnal.“

„Napsala jsem jenom, že katolíci se dřívě chovali, jako by byli všemohoucí oni, ne ten, o kterým to vytrubovali. Účel světil prostředky. Oháněli se mečem víry, až kolem lítaly hlavy. Klid, říkali si, jednou to napravíme. Možná už za tři sta let. Potom se papež omluví a bude.“

„Ale demokracie? Jak to můžeš srovnávat?“

„Dělá chyby a dopředu se za ně omlouvá. Jako Varan s Jágrem: jsme jenom obyčejný lidi, žádná elita, tak co po nás chcete? Chybama se člověk učí! Jenže to říkali bolševici taky, když se uráčili ty chyby přiznat.“

„Děláme chyby – no a co? Některý chyby jsou prostě nutný.“

„Tím ovšem omluvíš cokoli. Jako by mi tady kázal Varan.“ Chytila se za hlavu.

„Ale ty kolem sebe taky tlučeš a nekoukáš na třífsky. Víš, jak jsi ranila Hybridy? Hlavně

Křesťany. Ludvík by se vám jako spojenec hodil, ale kvůli tobě půjde na příští koaliční námluvy za Šedivkou, to si piš.“

„Kvůli mně? Hybridy jsou pod obojí od samýho začátku a pánbíčkáři nejvíc.“

Pokrčil jsem rameny. „Tak já radši půjdu.“

Chytila mě za předloktí. „Půjdeš? A co když se ten špión vrátí? Ani mě neochráníš?“ Její strach zněl upřímně, ale byl jsem přesvědčený, že to na mě hraje.

„Řekni si Kurzovi. Anebo Mourovi, může ti recitovat sonety.“

Zůstala stát, jako bych na ni vychrstl kýbl ledové vody. Jako bych ji úplně uhasil.

Ale ještě jsem zloby neměl dost, a tak jsem dodal: „Anebo si řekni Kalinovi. V rámci mezistranického styku.“

Facka by ji nezdrtila víc.

„Kalinovi?“ opáčila úplně tiše. „Proč zrovna jemu? Co o mně víš?“

„Právě že nic,“ zavřel jsem a prásknul za sebou dveřmi.

Když jsem na chodbě osaměl, uvědomil jsem si, jak mě ta hádka rozpálila. Než jsem nahmatal vypínač, zatančila mi před očima chiméra: Eliana v roztržených punčochových kalhotách. Otočil jsem se a políbil světlo v kulaté špehýrce. Zastudilo mě na rtech.

Pak jsme se viděli až v parlamentu. Becher nám vysvětloval stanovisko vlády k masové emigraci Romů, ale já jsem neposlouchal do chvíle, kdy si svévolně vzala slovo Eliana

a kdy si profesor Varan, který zřejmě tušil, co přijde, pro jistotu strčil ukazováky do uší. Ale jak se pak ukázalo, poslouchal.

Nejdřív se obula do ministra Lachtana – zeptala se, zda i ona přispívá soukromé mediální agentuře na to, aby Lachtan v televizi nevypadal jako opice a nechrochtal jako vepř. (Nechal si z veřejného rozpočtu zaplatit přípravu na vystoupení v talkshow Hrnc.)

Sněmovna ztichla. Lachtan vyskočil jako na pérkách a chytil se za srdce. Jeho podobaná čelist, vztekem zkřivená do grimasy paviána, němě vyplivla jediné slovo: „Kurvo!“

Ale Eliana se obrátila jinam, na Gregora, a jako Nemesis na něj ukázala prstem: „Jak mi vysvětlíte, pane ministře, že severozápadní dálnici, o jejíž budoucnosti jsme tu už mluvili, má stavět firma, která se nezúčastnila výběrového řízení?“

Gregor si s úsměvem člověka, který už všechno viděl a slyšel, vytáhl z náprsní kapsy kapesník a hlasitě se vysmrkal. Ale to už mluvila k zelenému ministrovi Kynžvartovi: „A vy, pane, se můžete stydět. Nevybojoval jste vůbec nic a stejně jako vaši předchůdci zastáváte funkci jen proto, aby se na vás mohli spolehnout těžaři, dopravci a energetici. Hromada peněz, co na ní sedíte, už možná dorostla horu, co na ní sedí tenhle pán,“ ukázala na vedle sedícího France. „Ministr hnojař s nosem čmuchajícím po benzínu – po pozemcích, co po nich ta dálnice má vést. Kolik že už jich skoupil?“

Nakonec se obrátila ke konzervativcům: „Proč to tak necháváte? Proč to držení huby? Neříkejte mi, že až vyhraje příští volby, budete se chovat stejně a opozice bude stejně

mlčenlivá jako teď vy. Ale k čemu je pak víc stran? Na vládnutí se souhlasem všech bohatě stačí jedna. A až se dostane k moci, pak... pak postihne zemi sucho nejmíň na čtyřicet let.“

Nikdo ani nedutal, všichni čekali na Becherovu obranu. Ten ale dřepěl tiše, v tváři rudý jak vyzrálé portské, oči obrácené v sloup. Jako by mu zaskočilo. Jako by polykal andělíčky. Konečně! zaradoval jsem se.

Ze svého křesla se zvedl Varan a klidným hlasem, mimo mikrofon, ale tak, že to bylo slyšet až v posledních lavicích vzadu, řekl: „Pro ustavičné porušování jednacího řádu, stejně jako pro nepřístojnosti nedůstojné poslance, a taky pro ty vaše impertinentní biblické paralely vás vyzývám, abyste pro dnešek opustila sál.“

Eliana odešla. Ve sněmovně bylo ticho. Dusno. Nedýchatelno. Konzervy klopily zrak, Sociálky se kohoutily. Hybridi se tvářili ukřivděně a Hnědí se těšili na krizi ústavodárného sboru. Potom se něco pohnulo, tiše, nenápadně. Poslanec Kajínek se vysoukal z lavice, doplížil se ke dveřím, a aniž by je otevřel na víc než na dvě dlaně, vytratil se ze sněmovny. Nedivil jsem se mu. I já bych nejradši zdrhnul – ten zápach, linoucí se od předsednického pultu, se nedal vydržet. Smrdělo to tam jako v herynkárně.

Jenže jsem zůstal sedět – pevně srostlý se stínem na poslanecké pryčně.

Byl pozdní červnový večer. Za otevřeným oknem se stmívalo. Pozvolna utichal hukot aut. Opření o lokty jsme nazí leželi na beraních kůžích a dívali se do černého krbu. Eliana

odmítla rozdělat oheň, ale v kruhu kolem nás hořely svíčky, tropicky zahřívající vzduch. V bytě se od poslední nic nezměnilo. Až na ty čadící svíce, přivoskované k podšálkům z čínského porcelánu.

Neměla šátek. Jizvu na krku si chladila sklenkou plnou ledu. V dosahu stály dvě jiné, plné, jasně červené. Byl jsem u třetího molotova, ona u čtvrtého. Pili jsme, povídali si, tajně si prohlíželi jeden druhého. Hlavu jsem měl jako obláček, malinko se mi pletl jazyk. Občas jsme se políbili, dvakrát jsme se líbali dlouze a hluboko do pusy. Hladil jsem ji, ale ne všude. Nohy držela u sebe a tvářila se hloubavě.

„Možná je dobře, že nám to nejde,“ řekla. „Zatím mě to baví. Pořád je to sexy.“

„Hm.“

„Hm? Ty se nudíš?“

Usmál jsem se a vyhnul se jejímu pohledu. „To ne. Ale umím si představit příjemnější činnost než civění do vyhaslého krbu.“

„Copak to není erotický?“

„To snad jo, ale sexy to teda není.“

„No tak není. Náš vztah sice není sexuální, ale je aspoň erotickej.“

„Já bych radši, kdyby byl sexuální.“

„Tobě se nelíbí, jak je zajímavěj? Tamto můžou dělat křupani všude na světě. Třeba tamhle v tom baráku za tou záclonou to provádějí pravidelně třikrát týdně: ve čtvrtek,

v sobotu a v úterý. Jinak ne. Jenže řád sex zabíjí. A oživuje ho náhoda, nevypočitatelnost, anarchie.“

„Ovšem oni si sexuálně užívají, a my se eroticky frustrujeme. V tom je ten rozdíl.“

„Mezi erotikou a sexem prostě *je* rozdíl, s tím se musíš smířit. Sex se dělá a erotika se myslí.“

„Aha. Takže erotika je vlastně platonická. Toho už mám plný zuby.“

„Já bych ji nepodceňovala. Někdy může... Ne, nic.“

„Počkej, teď už to dořekni. Někdy může co?“

„Někdy může bejt nebezpečnější než dobřej upřímněj vojezd.“

„Proč to říkáš? Chceš mi něco naznačit?“

„Já? Vůbec nic.“

„Ale ano. Jinak bys to nenakousla. Už tě znám. Jdeš na to rafinovaně. Chceš mi o sobě něco říct, ale musím to zjistit sám.“

„Já že jsem rafinovaná? A co moje vystoupení ve sněmovně? Prostě jsem se naštvála, a tak jsem to na ně vyřvala.“

„Chtělaš je šokovat. Mně to připadalo spíš jako varování.“

„Možná to bylo varování.“

„A mě taky takhle varuješ – před sebou samou.“

Jedna ze svíček zapraskala.

„Proč bych tě měla varovat?“

Pokrčil jsem rameny. „Hele, já bych ten starej dobrej upřímnej ‚vojezd‘ bral, jenže nevím jak na to. Vím, že ty jsi ta pravá, od který to chci – konečně. Ale ty otálíš. Říkám si: proč? Když už se tu se mnou válí nahatá, tak na co čeká? Jenže tobě se asi nechce. Chceš něco jinýho, a máš strach, abych se nevyděsil. A já do toho nevidím a jsem nejistější než kdy předtím.“

„A chceš se to dovědět?“

„Aby ne. Jenže ty mi to nedovolíš.“

„Možná tě nechci zkazit.“

„Ale já chci zkazit! Ježíšikriste – už je myslím na čase!“

„Nechci tě mít na svědomí. Jiskřička přeskočí a pak budeš litovat.“

„Nebudu! Řekni mi to. Udělám pro tebe všechno.“

„To se ti nepovede.“

„Tak mi aspoň naznač trochu víc. Něco o sobě. Cokoliv.“

Zatvářila se znuděně. „Co chceš vědět?“

„Proč nežiješ z renty?“

Protočila oči. „Protože mi na pohodlí zas tak nezáleží.“

„Jsi ujetá.“

„Ujetá?“ ohradila se. „A proč jsi v parlamentu ty?“

„No. Je to úspěch, ne? Ta moc! Je to droga. Co můžeš chtít víc?“

„Něco udělat. Změnit svět. Pomilovat se.“

„To já taky – kdyby mi to bylo dovoleno. Ale řekni mi, co tebe, tak bohatou a náročnou ženskou, láká na schůzích Konzervativní strany? Proč na sebe necháš řvát ty hulváty? Proč máš zapotřebí nechat se pronásledovat Cajtmanem a jeho gorilama? Mohlas založit nadaci nebo charitu nebo aspoň otevřít pečovatelskej dům. Mohlas mít klid.“

„Toho si v hrobě užiju dost.“

„Zas ty černý řeči. V jakým hrobě, sakra? Copak ty netoužíš po spokojenosti?“

Ušklíbla se. „Je mi třiatřicet. V tomhle věku hledá spokojenost leda vůl. Vůl – jako vykastrovanej bejk. Kolik je tobě?“

„Pětadvacet.“

„A jsi snad spokojenej?“

„Když se mi daří práce. Když jsem s tebou.“

„Se mnou? Vždyť nám to spolu nejde.“

„A jsme zase na začátku.“

Plácla mě po zadku a kousla do ramene. „Jsi hodnej kluk. Jenom doufám, že nejsi spokojenej. Na to ještě nemáš nárok, víš? Leda až potom.“

„Leda až po čem?“

„No... až to spolu dotáhneme do konce, ne?“ zasmála se a hned zase posmutněla.

„Jestli to teda vydržíš. A já si nemyslím, že bys to se mnou moc dlouho vydržel. Když se ti nelíbím.“

„Co je to za provokace?“ Popadl jsem ji do náruče. Ale vykroutila se mi a štípala mě do břicha. Napila se koktejlu a řekla: „Je to tak. Kdybych se ti líbila, rozpáral bys mě tady *tím* vejpu...“

„Ty sama to nechceš! Vždycky se vykroutiš – jako had.“

S rukou před ústy naznačila zívnutí. „Tak pro to něco dělej.“

Vyskočil jsem na nohy. Dát jí facku – to jsem chtěl. Jenže to bych neudělal. A tak jsem se levačkou natáhnul pro nejbližší svíčku, zvednul ji i s talířkem a přiblížil k plameni dlaň pravé ruky.

„Jako ten šílenej malíř,“ zašeptal jsem. „Jestli teď neřekneš ‚miluju tě‘, propálím si tam díru!“

V tu chvíli se od svíčky odlepil talířek, ťukl o parkety a rozlomil se na dvě půlky.

„Šťěstíčko,“ utrousila Eliana koutkem pusy a snažila se udržet vážný výraz.

Strčil jsem ruku přímo do plamene. Moc rychle. Strefil jsem prostředníkem knot a utopil ho v rozpuštěném vosku. Svíčka zhasla.

Eliana se začala smát: „Ohýnek utíká. Bojí se vody!“

To mě rozzuřilo.

Prsty od vosku jsem popadl krabičku se zápalkami, otevřel ji, hrábl do ní, vylovil něko-

lik dřívěk najednou a škrtl jimi. Louč se vzňala zelenobílým plamenem a ožehla mi levou ruku i prsty pravé.

V tu ránu byla Eliana na nohou. Čapla mě za zápěstí a pochodeň sfoukla. Pak se sklонила k očouzené dlani a olízla ji. Už se nesmála. Vtiskla mi do ruky polibek a zavřela mi ho v prstech.

A stalo se nemožné – zápalky se znova vzňaly, tentokrát samy od sebe. Roztáhl jsem prsty, ale byly od vosku a hořící sirky k nim zůstaly přilepené. Eliana zasyčela něco nerosrozumitelného a strhla si obě mé ruce na prsa. Pravé ňadro mi vklouzlo do dlaně jako hojivý obvaz, po levém se jí rozlétly plamínky a pokropily podlahu. Zadusily je bosé nohy ve zběsilém tanci.

Ucukl jsem a schoval ruce za záda. Nemohl jsem odtrhnout oči od jejího zranění: šrámů bylo pět a zanechaly na bledém prsu černorudé škrábance. Jako by ji podrápal čert.

Ale prsa ožila. Obě. Bradavky ještě víc ztmavly a zvětšily se. Všimla si toho. A jako by se lekla. Zčervenaly jí tváře. „Teď se klid, jestli to nechceš pokazit. Nesmí se to uspěchat.“

„Jak to? Vyhazuješ mě?“

„Nebor to tak. Oheň chce svůj čas. Víš, co se říká: obtížně se zapaluje, ještě hůř se hasí.“

„Nechci oheň. Chci tebe.“

Zasmála se. „V tom případě mě nedostaneš. Plamen chce trpělivost, protože sám je takovej. Jako pes – desetkrát ho odeženeš, po jedenáctý se vrátí.“

„Co to je za náznaky? To máš vyčtený.“

„No a? Ještě nehořš. Jinak bys to pochopil.“

Jednu po druhé začala zhasínat svíčky. Bylo po požáru.

Začaly prázdniny. Konzervy a Sociálky si na polovinu července domluvily společnou strategickou poradou na zámku Bellevue a pak se všichni měli rozjet na dovolenou. Já jsem nebyl dost významný, a tak mě nepozvali, a Eliana, i když se podniku zúčastňovala každý rok, tentokrát poprvé pozvánku nedostala. Namísto toho odletěla na Mauritius. Nechtělo se mi věřit, že čtrnáct dní touží být „úplně sama, úplně jinde“, ale myslela to vážně a zmizela jen s letmým „ahoj“. Ovšem vzala si s sebou laptop a zařídila si v hotelu dočasnou e-mailovou adresu.

Zkoušel jsem na ni během těch dvou týdnů aspoň v některých chvílích nemyslet, ale měl jsem jí pořád plnou hlavu a byl bych jí psal od rána do večera. Věděl jsem, že pro chlapa není dobré prozradit svoji zamilovanost, a tak jsem jí psal jenom obden. Dlouhé maily. Stořádkové. Ona odpovídala krátce – tak na tři, nejvýš na pět řádek. Čím kratší byla odpověď, tím víc se mi po ní stýskalo. Dopisy jsem psal v noci, při svíčke prosvěčující sklenici s improvizovaným molotovem. Případalo mi to romantické. První týden jsem si pochvaloval, jak to odloučení prospívá našemu vztahu. Pak už jsem to nevydržel a přiznal se jí, jak nesnesitelně mi chybí. Obratem odepsala, že mě vidí všude, kam se podívá.

Tu větu jsem si stáhnul na harddisk, zvětšil, vybral pro ni kurzívu v krásném písmu Garmond a zavěsil ji na pozadí základní pracovní plochy svého písíčka.

Nikam se mi nechtělo. Ráno a večer jsem bloumal po periferii, abych se na chvíli dostal z bytu. Čtvrť byla liduprázdná, slunce sálalo od deseti ráno do šesti večer a nejpříjemnější bylo projít kolem činžáku s dvěma dokořán: chodby a sklepy vypařovaly noční chlad do polední výhně. Plynojem nebylo nad střechami vidět, v posledních dnech ho skrýval divný oblak s nejasnými konturami, načechranými červencovým smogem. Vypadalo to zlověstně: železná koule se nafoukla do olbřímích rozměrů a co nevidět se buď vznese k nebi, anebo ne – spíš vyletí do povětří. Stačil by špendlíček.

Když jsem přes den usnul, zdálo se mi o Elianě uprostřed plamenů. V noci jsem si četl a psal Elianě na Mauritius. Televizor jsem nechal zahálet pod vrstvou prachu a radiopřijímač, který už neuměl chytit ty správné vlny, jsem zavřel do skříně.

Pak jednou večer zazvonil telefon a byla to ona. Volala z domova. Řekla, že není opálená, protože si pořád četla. Zeptal jsem se co. Nějakou gotickou detektivku a moje maily. Dostala jich šest. Ten sedmý ji už nezastihl. Pozval jsem ji k sobě, ale odmítla. Musí pracovat. Ale navrhla mi, zda bych s ní nechtěl oslavit její svátek – vzpomínám si přece, ne? Dvacátého. Pojede za otcem na sever. Zeptal jsem se, jestli se mezi námi něco změnilo. S odpovědí chvíli váhala. Pak řekla, že se všechno mění, pořád. Že to nevidím jenom já, „utajená Konzerva“. Dodala, že by ji „docela potěšilo“, kdybych jí na cestě „dělal dopro-

vod“. Mohli bychom si „udělat vejlet do Středohoří“ – už dávno si chce prohlédnout slavné pravěké oppidum na Trojí hoře, zatím vždycky jen prosvištěla kolem. Souhlasil jsem (trochu moc nadšeně). Zneužila toho. „Nepřipravil bys teda piknik?“ Ale hned jsem jí odpustil.

V noci jsem nemohl usnout. První minuty 20. července jsem prospal, světlo rozsvícené, kolem postele poházené knihy. Probudil jsem se ve tři a do rána už neusnul. V sedm otvírali supermarket; prvních pár minut jsem v něm byl sám. Na pikniku jsem nikdy nebyl, ale viděl jsem ho v jedné detektivce. Koupil jsem přibližně to, co ten filmový inspektor: dvě malé bagety, čtyři rajčata, kostku bylinkového másla, čtvrt kila parmské šunky, litrovku minerálky a sedmičku merlotu.

Zazvonila na mě v devět. Z okna jsem se nepodíval. Zahlaholil jsem do domovního telefonu, že jsem hned dole. Naskládal jsem do ruksaku jídlo a plastové nádoby a zamkl byt. Seběhl jsem po schodech a vyšel před dům. A zůstal jsem stát s otevřenou pusou.

Eliana seděla v autě křiklavé barvy. Byl to sporták, červený a štíhlý, nezřízeně snobský. Poznal jsem bezpečně mercedes, ale nějaký starý typ. Pak mi to řekla: Gullwing, kupé 300 SL. Dveře se vyklápěly vzhůru, jako by křídlem zamával racek.

„Viděl to Varan? Mour? Cajtman?“

Zakoulela očima a zatřepala hlavou. „Ti by mě ukamenovali.“

„Hlavně za tu barvu.“